

Η συγκλονιστική ιστορία της Αργυρώς... μιας κρυφής ασκήτριας μέσα στον κόσμο

Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Κοινωνιολογικά (κοινωνική πρόνοια & οικογενειακά θέματα)

Η Αργυρώ γεννήθηκε στην Κρήτη σ' ένα χωριό έξω από το Ηράκλειο γύρω στα 1920. Ήταν μια λεβέντισσα, όμορφη, καλοστημένη! Αγαπήθηκαν μ' έναν νέο, αλλά πριν προλάβουν να παντρευθούν κηρύχθηκε ο πόλεμος. Το παλληκάρι έφυγε και πολέμησε στην Αλβανία τους Ιταλούς. Μετά την συνθηκολόγηση κατέβηκε στην Κρήτη για να αγωνιστεί κι εκεί εναντίον των Γερμανών. Κάποια στιγμή βρίσκεται αιχμάλωτος των Γερμανών να οδηγείται προς εκτέλεση.

Πληροφορείται η Αργυρώ τα καθέκαστα και τρέχει στον τόπο της εκτέλεσης. Δέκα Έλληνες είναι στημένοι στον τοίχο κι απέναντί τους δέκα Γερμανοί με προτεταμμένα τα όπλα τους περιμένουν τη διαταγή για να πυροβολήσουν. Η Αργυρώ αγέρωχη, περήφανη, όμορφη σαν θεά περνάει μπροστά τους και μία μία κατεβάζει τις κάνες των όπλων.

Όλοι σαστίζουν. Ο στρατιωτικός υπεύθυνος της εκτέλεσης την φωνάζει μπροστά

του.

«Τι κάνεις εκεί; Τι θέλεις; «Ο αρραβωνιαστικός μου είναι εδώ. Ή θα τον ελευθερώσεις ή χτύπα κι εμένα!».

Ο άνθρωπος υποκλίνεται. Τέτοιο θάρρος, τέτοια αφοσίωση δεν την έχει ξαναδεί. «Πάρ' τον και φύγε!» της λέει.

Μα η Αργυρώ δεν σταματά εδώ. Και τα άλλα παλικάρια είναι Έλληνες, είναι χωριανοί της. Με περίσσιο θάρρος αντιλέγει! «Όχι! Ή όλους ή στήσε με κι εμένα στον τοίχο!» και με τα λόγια αυτά προχωράει προς τους κατάδικους.

Ο διοικητής έχει μείνει άφωνος. Οι στρατιώτες τους το ίδιο.

Στέλνει μήνυμα στον ίδιο τον Φύρερ, ο οποίος εκφράζει τον θαυμασμό του και την επιθυμία του να γνωρίσει αυτή την ηρωική Ελληνίδα. Και χαρίζεται η ζωή σε όλους...

Η Αργυρώ κι ο αγαπημένος της παντρεύονται. Αποκτούν ένα παιδάκι. Μετά την γέννα εκδηλώνεται η φοβερή λέπρα στην Αργυρώ. Πρέπει να αφήσει τον άντρα της, το νεογέννητο αγγελούδι της, το σπιτικό της, όλο το στήσιμο της ζωής της και να απομονωθεί στην Σπιναλόγκα, το νησί των καταραμένων. Την περιμένει η κοινή μοίρα αυτών των απόκληρων...

Ο πατέρας μένει μ' ένα λεχούδι στα χέρια. Αναζητάει τροφό για να του το αναστήσει και βρίσκει βοήθεια από μια γυναίκα στα Χανιά, στην άλλη άκρη της Κρήτης. Περνούν λίγοι μήνες. Η Αργυρώ καίγεται απ'τη στέρηση του σπλάχνου της και παίρνει μια τρελή απόφαση. Νύχτα βουτάει στη θάλασσα και διασχίζει κολυμπώντας την απόσταση μέχρι την απέναντι στεριά.

Έχει κάνει εναν μπόγο τα ρούχα της και τά 'χει δέσει πάνω στο κεφάλι της. Περπατάει εφτά μερόνυχτα, μόνη, κρυπτόμενη για να μην την αντιληφθούν και την πετροβολήσουν, σχεδόν άσιτη και άποτη και κάποια στιγμή φθάνει στα Χανιά και βρίσκει το σπίτι της τροφού -είχε πάρει τις πληροφορίες της από τα μηνύματα που της έστειλε ο άντρας της.

Το βρίσκει έρημο. Κάθεται παράμερα στην αυλή και περιμένει. Κάποια στιγμή έρχονται κάποιοι, μια γυναίκα, δυο-τρεις γριές. Από μακριά τους μιλάει, τους συστήνεται. «Μόνο να μου πείτε αν είναι καλά το παιδί μου. Μόνο να το δω από μακριά!» τους λέει. «Το παιδί σου πέθανε χθες το βράδυ! Μόλις το κηδέψαμε, ερχόμαστε από τα μνήματα...». Μαζεύει τα συντρίμια της, τον πόνο της και παίρνει το δρόμο της επιστροφής...

Περνούν λίγα χρόνια. Εκείνη πάντα στην Σπιναλόγκα.

Παίρνει μήνυμα από τον άντρα της πως θέλει να παντρευτεί.

Εκείνος είναι νέος και δεν υπάρχει καμιά ελπίδα σωτηρίας και επιστροφής για την Αργυρώ. «Μ' όλη μου την καρδιά και την αγάπη μου!», του απαντάει. Και την ημέρα του γάμου κάνει πάλι την ίδια παράτολμη ενέργεια.

Βγαίνει κολυμπώντας και παρευρίσκεται στο γάμο, πάλι από μακριά. Κι όταν τελειώνει το μυστήριο πλησιάζει τη νύφη και της φωνάζει «Έχεις καλόν άντρα. Να τον αγαπάς!...» και της αφήνει και το δώρο της, ένα χρηματικό ποσό που το μάζεψε ψίχουλο-ψίχουλο από το επίδομα που της έδιναν.

Και σε κάθε παιδί που γεννούσε αυτή η γυναίκα, έβγαινε με τον ίδιο τρόπο στη βάφτισή του κι άφηνε ένα δώρο, ό,τι μπορούσε η φτώχεια της να προσφέρει...Το 1957 το Λεπροκομείο της Σπιναλόγκα κλείνει. Έχει φθάσει κι εδώ το φάρμακο της λέπρας. Όσοι είχαν την νόσο σε πρώιμα στάδια θεραπεύθηκαν και επέστρεψαν στα σπίτια και στις οικογένειές τους.

Οι παλιοί ασθενείς, στους οποίους είχαν προκληθεί ορατές ανεπανόρθωτες βλάβες και οι οποίοι ως επί το πλείστον είχαν ξεχαστεί και από τις οικογένειές τους, αν και θεωρούνταν ασφαλείς πλέον με την θεραπεία στην οποία είχαν και αυτοί υποβληθεί, μεταφέρθηκαν σε ειδική πτέρυγα του Νοσοκομείου Λοιμωδών Νόσων στην Αγία Βαρβάρα Αττικής.

Εδώ η Αργυρώ θα γίνει μια ταπεινή διάκονος των πιο ηλικιωμένων ασθενών. Θα γνωρίσει τον Άγιο Νικηφόρο το λεπρό και τον Άγιο Ευμένιο Σαριδάκη και θα βιώσει την άπειρη αγάπη του Θεού. Θα πάρει και θα δώσει αγάπη και προσφορά, θα αγιάσει με τη ύπαρξή της εκείνον τον ταλαίπωρο τόπο.

Μαζί με δυο-τρεις άλλες ομοιοπαθείς γυναίκες έπλεναν, καθάριζαν, περιποιούνταν και νεκροστόλιζαν, όταν ερχόταν η ώρα τους, τις λεπρές αδελφές. Αξιοσημείωτο είναι και το τάμα που είχαν από παλιά κάνει: «Κάνε, Θεέ μου, να βρεθεί το φάρμακο για τη λέπρα, όχι για μας, για τους νέους που χάνουν την αξιοπρέπεια και τη ζωή τους και δεν θα φάμε λάδι στον αιώνα!!!». Κι αφού βρέθηκε το φάρμακο έπρεπε να κρατήσουν την υπόσχεση. Και την κράτησαν. Και δεν έβαλαν λάδι στο

στόμα τους...

Και το Πάσχα για να κάνουν κατάλυση βουτούσαν το δάχτυλο, το κολοβωμένο απ' την αρρώστια, στο λάδι της καντήλας και το ακουμπούσαν στα χείλη τους για να τιμήσουν την ημέρα την Ανάστασης χωρίς να πατήσουν τον όρκο τους... Αυτή ήταν η Αργυρώ. Ποιος ξέρει πόσα άλλα διαμάντια έκρυβε η μαρτυρική ζωή της! Αλλά ο Θεός την εφάνέρωσε και το λείψανό της ευωδιάζει!

ΥΓ. Με τη Χάρη του Θεού, έχω πάει κάποιες φορές στο Λοιμωδών, στην Αγία Βαρβάρα, όπου έζησα από κοντά την αγιότητα, μίλησα και πήρα την ευχή των 2 κυριών (της κας Κ. και της κας Μ.) που ζουν ακόμη εκεί και οι οποίες γνώριζαν την εν λόγω αγία ψυχή, Αργυρώ..

Πηγή: iellada.gr